

Ectòrix

La versió original del discurs que Artur Mas va pronunciar l'11 de setembre de 2012

Després d'una delicada operació d'espionatge en què van participar l'agent Jason Bourne, Ethan Hunt de Missió Impossibile i el llegendari espia de l'Alemanya de l'Est, Markus Wolf, el nostre col·laborador [Ectòrix](#) ens ha fet arribar l'autèntic discurs que hauria hagut de pronunciar el President de la Generalitat, Artur Mas, l'11 de setembre de 2012, amb motiu de la Diada de Catalunya. Sembla ser que un assessor d'imatge del Molt Honorable li fes notar que no era el cas de pronunciar un discurs tan sincer i directe. I n'hi va escriure un altre més aigualit i diplomàtic. Mientras tanto en reproduceix aquí les dues versions: l'oficial i l'original.

* * *

Versió oficial del discurs d'Artur Mas de l'11 de setembre de 2012

Benvolgudes i benvolguts compatriotes,

Celebrem la Diada Nacional d'enguany immersos en un clima de dificultats econòmiques i socials creixents, amb una duresa gairebé sense precedents des de la recuperació de la democràcia i de l'autogovern, fa més de trenta anys. La crisi que patim, i que colpeja molts conciutadans nostres, sovint de manera punyent, es fa llarga i és més profunda del que es podia preveure. Són situacions que no agraden a ningú, amb les quals ningú es pot sentir confortable, i que en la mesura que no es trien sinó que te les trobes només deixen un camí: fer-hi front i plantar cara. I deixar clar que per dura i llarga que sigui l'època d'adversitat que ens toca viure, li donarem la volta, la superarem i la deixarem enrere. I recordarem, tant de bo durant generacions, les causes i errors que ens hi varen portar i les lliçons que n'estem aprenent.

El present que estem vivint ens posa constantment a prova, tant individualment com col·lectivament. Com a persones i com a poble. Posa a prova la nostra resistència, el nostre esperit de superació, la nostra imaginació, la nostra creativitat, la nostra empena, el nostre model econòmic, el nostre model d'estat del benestar, la nostra generositat, el nostre sentit del bé comú i el nostre patriotisme. Tot això està a prova, i no és pas poca cosa. Quan la llosa que tenim a sobre pesa tant, podem caure en el fatalisme o en la desesperança. És humà, però no ens convé. Cal lluitar, aferrissadament i sense treva, contra qualsevol sentiment de desànim o de defalliment que es pugui instal·lar en la nostra societat.

Per aconseguir-ho, us proposo tres mirades diferents, i complementàries.

La primera, cap enrere, cap a la nostra història. Veureu que malgrat algunes derrotes, que en algun moment podien semblar definitives, Catalunya mai no va ser, ni es va comportar, com un poble vençut. En els viarany de la nostra història hi trobareu sempre motius d'esperança.

La segona mirada és cap al nostre costat, cap al que ens envolta, cap al present. Veureu molts

exemples de persones, de col·lectius i d'entitats que actuen amb gran generositat, amb un altíssim sentit del deure i de la responsabilitat, que fan coses, que ajuden, que es mouen, que es mobilitzen per tota mena de causes nobles; en totes aquestes persones, que sortosament es compten per milers i milers, hi trobareu també motius d'esperança.

La tercera mirada és cap endavant, cap al futur. Mai com ara Catalunya havia estat tan a prop en la seva aspiració i el seu anhel de plenitud nacional. Cada dia que passa més i més catalanes i catalans s'incorporen al sentiment i al concepte que és a nosaltres, els set milions i mig de persones que configurem la Catalunya d'avui, a qui ens correspon decidir lliurement el nostre futur com a poble i com a nació. També aquest és un sòlid motiu d'esperança.

La transició nacional que la societat catalana està duent a terme té un primer objectiu ampleament aglutinador i compartit: el pacte fiscal. El passat mes de juliol, el nostre Parlament va aprovar per folgada majoria la proposta a defensar en les properes setmanes. Així ho farem. És urgent, just i necessari. El pacte fiscal és l'exemple més evident i socialment més transversal d'aquesta transició nacional. Catalunya té prou energia interna per viure millor del que viu. Produïm prou recursos i prou riquesa per viure millor del que vivim. No hi ha batalla més urgent ni repte més important que la sobirania fiscal del nostre país. I més en aquests moments. En els darrers temps ha quedat definitivament clar que les legítimes aspiracions nacionals de Catalunya són indestructibles del benestar dels seus ciutadans. És per això que la sobirania fiscal és alhora un acte d'afirmació nacional i un acte d'afirmació social, en la mesura que els principals perjudicats pel fet de no tenir-la són les persones individuals i concretes, amb noms i cognoms. Aspirem a més com a nació perquè aspirem a més com a societat, i a l'inrevés.

La falsa contraposició entre les aspiracions nacionals de Catalunya i el benestar dels seus ciutadans ha quedat en evidència. No aspirem a més en unes coses i a menys en unes altres: aspirem a més i prou, perquè volem ser una societat europea com qualsevol altra. La plenitud nacional de Catalunya i el benestar i la cohesió dels seus ciutadans no són elements contradictoris, sinó tot el contrari.

Són temps de decisions difícils. Moltes de les que s'han de prendre no són precisament agradables. Ens movem entre les incerteses i debilitats del projecte europeu, i de l'euro, i la manca de visió i de sentit d'Estat que impera a Espanya, i que impedeix sumar esforços en un moment en el qual aquesta suma esdevé tan decisiva. Europa no acaba de trobar el seu camí, i Espanya s'entesta a desfer el seu. Catalunya es mou enmig d'aquest escenari que no controlem, però que ens condiciona en el dia a dia. Si volem mantenir-nos dempeus enmig d'aquestes fortes turbulències, i no perdre el rumb, el nostre país ha de navegar sabent que quan l'aigua inunda el vaixell cal treure-la com sigui, si pot ser amb l'esforç de tothom, a canvi de seguir flotant i de poder arribar a bon port, un cop superada la tempesta.

Precisament perquè hem d'estar traient aigua del vaixell de manera constant, demano no només comprensió, sinó compromís i implicació a tothom. La demano, però sobretot l'agraeixo, perquè sóc plenament conscient que gràcies a la tasca de moltes persones sovint anònimes, Catalunya fa front a les dificultats amb gran dignitat i notable eficàcia. No puc, encara, anunciar que li hem donat la volta a la situació, perquè no vull trair la veritat ni enganyar o enganyar-nos. Però segueixo mantenint una fe indestructible en què ens en sortirem, enfortits i amb uns valors més fermes i més sans com a persones i com a poble.

Desitjo de tot cor que tingueu una bona Diada Nacional. D'afirmació i de mobilització, sempre presidits pel civisme i pel respecte a les idees dels altres, encara que no les compartim.

Demà molts compatriotes us manifestareu a Barcelona. El meu cor serà amb vosaltres. El meu esperit i el meu compromís, també. A mi, com a President de Catalunya, em correspon un rol més institucional, sumant afinitats, aglutinant voluntats, preservant sempre que es pugui la unitat del poble català. Tanmateix, encara que sigui en silenci, sapigueu que el vostre clam és el meu, que la vostra veu és la meua, que els vostres anhels són els meus. Perquè en definitiva, siguin veus pel pacte fiscal, per l'estat propi, pel respecte que mereixem com a nació pacífica i democràtica que som, o per la nostra dignitat, són totes veus que s'alcen en la mateixa direcció: més justícia i més llibertat per a Catalunya!

Cadascú decidirà com vol participar en la Diada. Siguin en els actes institucionals, en els de mobilització al carrer o des d'altres llocs, fem-ho sempre amb esperit de suma, sabent que som i serem observats, deixant sentir la nostra veu, serena i clara, i exhibint i proclamant la fermesa de les nostres conviccions, del nostre compromís i de la nostra estima per Catalunya.

Visca Catalunya!

Artur Mas, President de la Generalitat de Catalunya.

Versió original del discurs d'Artur Mas per a l'11 de setembre de 2012

Benvolguts catalans i també els qui no ho sou,

La Diada d'enguany, com qualsevol altre dia, es troba immersa en un clima de dificultats, perills i amenaces econòmiques i socials; un clima que s'ha anat creant en els darrers trenta anys, des que el neoliberalisme domina les vides polítiques europea, espanyola i catalana. La crisi només la pateixen alguns; algunes persones d'entre vosaltres patiu la duresa d'aquest clima, talment com si fos siberià; en canvi, d'altres que haurien d'estar tancats a la presó, no en senten la rudesia. Unes situacions amb les quals de ben segur no us sentireu confortables, però els qui van preveure que la crisi seria llarga i profunda van ser silenciats. En la mesura que podem fer alguna política per pal·liar els efectes de la crisi, només ens queda un camí per no fer-ho: evitar-les, i fer retòrica per mostrar les circumstàncies com a insalvables i sobre les quals no podem intervenir, per tal que no es quedin mai enrere. Espero que no recordeu, ni vosaltres ni els vostres fills, les causes i errors que heu comès a l'hora de confiar en polítics ineptes, banquers corruptes i empresaris capitalistes, perquè les lliçons que en poguéssiu treure farien donar la volta a la

situació.

Aquest present que estem vivint ens posa constantment a prova, tant individualment com corporativament. Posa a prova la nostra rigidesa, el nostre esperit deshumanitzat, la nostra simulació, la nostra inventiva, els nostres interessos, el nostre model econòmic, el nostre model de privatització dels serveis públics, el nostre egoisme, el nostre sentit del bé corporatiu i, fins i tot, la nostra aparença de patriotisme. Tot això està a prova, i no és poca cosa.

Quan la llosa que podríem tenir a sobre pesa tant, podem témer per la nostra posició. Però no desesperem, perquè en realitat és sobre vosaltres on hi recau. Mentre no agafeu ànim per treure-us-la, el sentiment de defalliment serà generalitzat. Això sí que és fatalisme. I per demostrar-ho, us proposo tres exemples diferents i complementaris.

El primer és cap enrere, cap al passat: veureu com el poble de Catalunya mai no es va comportar com a vençut en cap moment i independentment de si Catalunya perdia en les guerres, sinó que s'alçava contra aquells que s'aprofitaven de les guerres o que directament les provocaven i causaven misèries, com durant la Setmana Tràgica o la revolta en contra de l'alçament franquista. Això seria un motiu d'esperança per a vosaltres, però com que sé que no ho fareu, esteu condemnats.

El segon és cap al nostre entorn: hi ha moltes persones i col·lectius que lliurement, altruïstament i preocupats per la situació dels seus conciutadans els ajuden, amb un vertader i altíssim sentit de la generositat. Fins i tot es mobilitzen i protesten, però nosaltres no els fem cas. La col·laboració entre ciutadans pot ser motiu d'esperança per a vosaltres, però si la política no hi corre en paral·lel, de res serveix. Amb això també esteu condemnats.

El tercer exemple és cap al nostre futur: els sentiments i les forces socials sembla que queden canalitzades en el sentiment nacionalista, en uns anhels que difícilment tinguin efectes materials i que partits com el meu tot sovint fan moure cap aquí i cap allà com els convé. Ho dic constantment, i repetiu-ho ara amb mi: sobirania plena, sobirania plena, Moreneta de Montserrat; els ocellets canten, els núvols escampen, que sí!, que no!, que serem independents, i tindrem els calers dels contribuents!

La transició que la societat catalana està realitzant pot ajudar a conformar l'objecte dels nostres interessos: el pacte fiscal. Amb el control del Parlament, vam aprovar la proposta a esbombar arreu. És només una peça més dins del conjunt institucional del sistema que ens aguanta i ens alimenta, una peça que roba les energies del poble de Catalunya quan podria estar reclamant els seus drets efectius. Les condicions materials transversals a tota la població, el patiment que tant conformistament vosaltres aguanteu, són l'exemple més clar de per què el pacte fiscal no és res que us hagi de fer viure millor... no hi ha necessitat més important per a nosaltres que portar-vos a exigir una entelèquia política en detriment dels drets i llibertats que, pel bé de Catalunya, us estem traient.

En efecte, en els darrers temps podeu veure clarament com són indestriables les exigències nacionals que els nacionalistes de debò com jo postulen i el benestar dels ciutadans de Catalunya. Hi ha una correlació inversa entre ambdós elements. És per això que el pacte fiscal i el nostre sobiranisme són un engany per fer veure que som els autèntics catalans i autoafirmar-nos com a burgesos i explotadors. Vosaltres sou els principals perjudicats, de totes totes i en

qualsevol cas; vosaltres individualment i amb nom i cognom. No us conec, però us ho dic així perquè queda més maco i ho contraposo a les persones “anònimes” que ajuden amb solidaritat els seus conciutadans, ja que ells m’importen un rave.

Nosaltres aspirem al millor per Catalunya, i creiem que el millor, en l'esfera espiritual, moral, social, política, religiosa i econòmica, en aquest món i en l'altre, passa pel pacte fiscal, la plena sobirania o pel que en cada moment ens vingui en gana dir, i punt. Nosaltres no volem mostrar la nostra faceta de dretes, ni tampoc som d'esquerres, sinó tot el contrari. La plenitud nacional de Catalunya i el benestar i la cohesió dels seus ciutadans no són elements contradictors, però, depèn com es tractin, poden ser negatius, inversos o contraproductius.

Són temps de decisions gens complicades de prendre, perquè només cal donar una ordre i després presumir d'haver pres una decisió “difícil” i gens agradable per aquells de vosaltres que en patireu les conseqüències. Però els efectes materials són indiferents, perquè el tecnicisme i la macroestructura econòmica despersonificada d'Europa ho requereix.

Europa era un projecte que ens entusiasmava, i Espanya només (quan ens convé) ens fa mal. Resulta que Catalunya (aquell qui pensa per Catalunya) no té la culpa de res, ni tan sols de les decisions que ha pres a l'hora de participar de l'euro, que havia de ser la panacea europea però que ara trontolla. Davant de tanta arbitrarietat, mentides i aigües turbulentes com a conseqüència de les decisions preses i de l'estructura social existent, és difícil mantenir-se dempeus. Un servidor encara ocupa el càrrec, però si l'esforç de tothom fes anar dret el vaixell i aconseguís calmar les aigües, la cosa canviaria totalment. Perquè no es tracta de seguir flotant quan qui ajuda a flotar són els desafavorits, sinó de flotar bé.

Precisament perquè sou vosaltres els qui traieu aigua de manera constant, voldria insistir en el fet que és necessari amb els vostres “esforços” —que són en realitat les conseqüències de les nostres decisions polítiques— el drenatge dels vostres recursos econòmics i drets socials. Hi insisteixo, però sobretot, com es fa arreu d'Europa, envio les forces repressores quan persones crítiques i conscients de la nostra problemàtica social fan front a Catalunya a les decisions que nosaltres els imposem, i sobre nostre algú més.

No puc anunciar, i potser no podré mai, que la situació ha fet un tomb, perquè no vull traïr la veritat. Però si hi hagués algun element de descontentament social que fes pensar que les coses poden canviar, no dubtaria a mentir i desqualificar els valors fermes i democràtics del poble combatiu.

Canviant de tema: desitjo de tot cor que tingueu una bona Diada Nacional, la celebriu com la celebriu, us mobilitzeu o no, perquè el sentiment nacionalista és quelcom que passa per totes les nostres ànimes i hem de respectar fins i tot aquells que no comparteixen el mateix esperit que nosaltres i no són capaços de concebre que l'única manera de defensar Catalunya és pel pacte fiscal i el sobiranisme militant. Certament, molts demà anireu a la manifestació. Jo no hi seré present en cos, però heu de saber que, gràcies a mètodes de projecció astral, hi estaré presenten esperit silenciós, i entraré dins la ment de tots vosaltres per comprovar que el vostre clam sigui el meu, però jo utilitzaré la meua veu com si parlés per vosaltres. Perquè, en definitiva, aquest serà un esdeveniment, expresseu el que expresseu, que podré fàcilment instrumentalitzar per patrimonialitzar Catalunya i erigir-me en defensor de la seva dignitat. Per a Catalunya, Justícia i Llibertat són només termes relatius, oportunament utilitzats.

Cadascú decidirà com vol participar en la Diada, sigui en els sonsos actes institucionals o en les mobilitzacions populars. Però fem-ho tots a una acceptant aquella situació del mar turbulent, perquè els mercats ens observen, i no vull sortir desafavorit a la foto. Jo i els meus alçarem la nostra retòrica, traurem pit i proclamarem sublims valors i principis que no respectem. Això sí, com tots vosaltres, demostrarem l'estima per Catalunya.

Visca Catalunya i el que convingui!

Artur Mas, President de la Generalitat de Catalunya